

Neděle (soubor textů)

Vložil/a mladez, Út, 31/07/2012 - 13:31

Otištěno z časopisu Bratrstvo 8/2005

JE ČAS BÝT SÁM A JE ČAS POTKAT LIDI

Jan Skála

Connecting people. Tak se to nosí a je to hezké. Potkávat lidi, komunikovat s nimi, držet se kolem ramen, překlenovat vzdálenosti, stavět mosty snad i napříč kontinenty, utvářet společenství – zkrátka spojovat. Leč musím upozornit, že s takovýmhle krásným spojováním úzce souvisí i oddělování; skoro jako fyzikální zákon, když se někde hmota spojí, musí se jinde oddělit. Oddělujeme si lidi, rozdělujeme si je podle toho, s kým budeme (komunikovat) nejvíc, komu se budeme věnovat méně a pro které už bližními nebudeme vůbec, protože přece jen naše schopnosti jsou v tomto směru značně omezené. Čím víc jsme spojeni s jedním, tím méně jsme s dalšími, čím více jsme s dalšími, tím méně jsme s jedním... A takhle krájíme a oddělujeme svůj čas, síly a pozornost podle vlastních priorit mezi různé lidi a činnosti. Často je to těžké rozhodování.

Trávíme svůj čas jeho dělením. Ještě tuhle úžasnou filosofickou konstrukci odvážně doplním (a neodpustím si jednu moudrost, která je velikým klišé současnosti, ale snad tím neztrácí na kvalitě): Michal David prostě nemá pravdu, že je potřeba žít non-stop. Pořád a co nejdéle, to ano, ale ne non-stop. Non-stop se nedá pracovat, ani odpočívat, ani páchat dobré skutky. Non-stop sledují kamery ty chudáky v „šou opravdovosti“ (ti chudáci, co se na to musejí dívat, můžou být šťastni, že dostanou sestřih nejzajímavějších momentů). Je nutné mít čas od času kousek soukromí, kousek času, který se vymyká, jako by do našeho času nepatřil – ale on tam patří, jenom je oddělený! Mít nějaký duchovní zážitek, duchovní zkušenost nebo třeba dotek nekonečna, jak to nazvat... prostě nějakou změnu. Byl jsem přednávkem v zahraničí na jednom kurzu. Nebyl to kurz ani trošku evangelický, kde jsou tyto chvíle, tyto doteky nekonečna, aspoň trochu zorganizované (při pobožnostech atd.). Měli jsme jednu přednášku ráno a jednu odpoledne, a to každý den, nehledě

Neděle (soubor textů)

Převzato z Katecheze (<https://katecheze.evangnet.cz>)

na to, zda byla neděle nebo jiný den, na to se nehrálo. S tím, že dvakrát nepůjdu do kostela, jsem se vyrovnal lehce (nebo přesněji řečeno jsem to ani dvakrát moc neřešil), i když rád takhle na cestách navštívím v neděli to svaté, oddělené místo, pokud ho tam mají, a pohroužím se na chvilku v hluboké usebrání. Neměli, nevadilo. Byli jsme skupina velmi zajímavých lidí, rád jsem s ostatními komunikoval, rád jsem je potkával, byl jsem s nimi rád, vyhledával jsem je, pořád se něco dělo, pořád jsme něco podnikali... musím tedy přiznat, že postupem času byl program naší uzavřené skupiny čím dál stejnější a kdyby tam byly kamery, začaly by postupně odhalovat intriky, fámy stávající se realitou a naopak, a další podobné komplikace, jak už to bývá. Asi po týdnu jsem zjistil, že potřebuju být sám, že to potřebuju bytostně. Asi tak na půl dne. Moje tělo a mozek mi to oznámily bez ptaní. Tak jsem si de facto, aniž bych chtěl, udělal neděli. Byl jsem společensky unaven, ležel jsem a byl jsem rád, že jsem sám. Ale byla to taková samota, kdy vás hřeje vědomí, že brzy zase budete s přáteli, kdy víte, že někdo milý přijde, potom, někdy, ale určitě přijde a bude zase s vámi, kdy víte, že na vás někdo myslí. V neděli můžu být sám, ale vím víc než jindy, že na mě někdo myslí.

A myslím, že to platí i naopak: pokud jsem celý týden sám, v neděli bych měl potkat lidi. Neděle mi dává tu možnost. Já jsem si tu neděli na onom kursu udělal tuším v pátek nebo v sobotu. Koneckonců nevadí, je to přece tak, že ti, co se snaží věřit v jediného Boha, oddělují různé dny v týdnu. Ač my máme oddělenou neděli, izraelité mají šabat a mohamedáni pátek. Tak jsem se zkrátka pro tu chvíli připojil k jiným.

Samozřejmě je potřeba oddělovat si čas pro nevšední (tedy nedělní) chvílky i mimo neděli. Líbí se mi židovský obrat „podívat se na něco šabatovými očima“. Normálně tak třeba v úterý se dostanu do nějaké situace, dívám se na to, nějak se mi to nezdá, tak se zastavím a podívám se na to znovu, podívám se šabatovými očima. To může být opravdu užitečné. Nevím, jak moc významově blízká jsou slova oddělený a posvěcený/svatý, ale určitě dost. Co je svaté, to je určitě nějakým způsobem oddělené. Dát někomu svatej pokoj znamená odejít ze společného pokoje a nechat ho tam

Neděle (soubor textů)

Převzato z Katecheze (<https://katecheze.evangelnet.cz>)

na chvilku v té nádherné svaté samotě.

Moje máma je například svatá v tom, že odjakživa nesleduje zprávy a noviny a nějak moc neví, co se vlastně ve světě děje. Leccos jí řeknou lidi, sami od sebe, ale i bez toho by se většinou obešla. Další příklady se vám nabídnou samy.

Na závěr ještě zkusím oslavit neděli (právě když píšu toto učené pojednání, jak tak koukám kolem sebe, vida, ona je zrovna neděle!), když zdůrazním, že je dobře, že tento čas je už oddělen a posvěcen nezávisle na nás a na našem hospodaření s časem, na tom těžkém rozhodování. My můžeme krájet a oddělovat a věnovat svůj čas, jak a čemu chceme, ale neděle je a bude, přítomná a opravdová. A kdy jindy lze mít radost z toho, že je neděle, než právě v neděli?

POMNI NA DEN...

Jan Keřkovský

Desatero přikázání je samé „ne“: samé upozornění, kudy nejít. Přesněji řečeno je to tak osmkrát. Dvakrát se začíná radou, kudy ano: Cti rodiče a pamatuj na den odpočínutí. Osmkrát bacha a k tomu dvě nasměrování, co je pro život důležité. A co to je?

Člověci mají panovat nad světem (dobře ho opatrovat, spravovat a hospodařit), ale nemají propadnout lákavému a přitom přiblblému opojení, které číhá na každého, kdo se dostane k moci. Co to znamená konkrétněji? Že šest dnů vězíme v různých společenských vztazích (které jsou dány naším postavením a prací a vším možným) a sedmý den z nich na chvíli vystoupíme a uděláme si čas na to, že jsme Boží stvoření, lidé Bohem milovaní.

Takhle rozumím sedmému dni. Když k tomu přidáte „cti otce a matku,“ máte tu navrch důraz na to, že odněkud pocházíte, někam patříte, někdo vás tu chce, někdo o vás stojí a má vás rád, a za tím vším je taky Bůh.

Připomíná se to všechno v kostele, jenže kostel obvykle začíná nechutně brzy. Snad by to řešila stařecká nespavost, ale tu vám doporučovat nebudu.

Chodit do kostela není povinnost - ale teď to vezme z druhé strany: Vězíte v povinnostech a v tamtěch společenských vztazích až po krk a nemáte čas ani energii z nich vystoupit? Není se co divit, ale stejně to není normální. Uvláčen povinnostmi, zavalen prací a stížen pocitem nepostradatelnosti

Neděle (soubor textů)

Převzato z Katecheze (<https://katecheze.evangnet.cz>)

nedokážu se z toho kolotoče vymanit,
leda vypnout, nevnímat, zformátovat
si disketu - připadá vám to k životu?
Slavit neděli není povinnost, aspoň
u evangelíků ne. Smysl nedělní pauzy
je jiný: Jak se tak v týdnu (ne)honím,
v pauze mám na sebe kouknout z nadhledu
a podívat se, jestli má moje pinožení
smysl a jaký.

Bůh stvořil tenhle svět a svěřil nám ho,
no tak v tom díle pokračujeme, jak se
dá. O tom je sedmý den: o přemýšlení,
proč vlastně něco dělám a k čemu to má
být dobrý. O tom, že život je dar (škoda
ho jen tak proprudit). O tom, že život je
jedno velké „děkuju“.

Jestli to nevyjde v neděli (škoda),
zkuste jindy, ale určitě si na to čas udělejte.

V NEDĚLI DO PRÁCE

Olga Ferjenčíková

Andrea Bušovská pochází z Povážské
Bystrice, vystudovala tam dívčí odbornou
školu. V Praze je druhým rokem;
v říjnu nastoupí na ETF UK, obor
Pastoračně sociální práce. V současné
době shání zaměstnání v sociální oblasti.
Jak se vyrovnáváš s tím, když pracuješ
v den sváteční - např. v neděli?
Ja som s tým už zmierená. Keď pracujem
jako predavačka, len málokto
nerobia sviatky a víkendy. Majiteľom
obchodov to tak vyhovuje, viac zarobia,
a ľudia si rýchlo zvykli na pohodlie
nonstop otvorených obchodov. Dnes je
to súčasť môjho zamestnania. A ja nemám
na výber.

Zkoušíš si někdy ten svátek nahradit?
Slavíš například neděli v nějaký jiný
den, když máš volno?

Niekedy ano. Idem von (napr. do parku),
modlím sa a čítam si Bibliu. Ale
je to úplne iné, ako keď idem v nedeľu
do spoločenstva. V kostole môžem byť
s ostatnými a spolu slaviť ten deň.
Sviatok, ktorý si robí človek sám, má
úplne inú atmosféru. Všetci ostatní sú
v práci, nikto neoddychuje... A okrem
toho je nedeľa (ako deň oddelený)
stanovená Bohom a keď ju svätíme inokedy,
tak to môže mať takmer takú istú
podobu, ale nebude to ono. Prirovnala
by som to k manželstvu - tiež ste každý
deň spolu, rozprávate sa, staráte sa
o deti...zdalo by sa, že trávite veľa času
spolu. I napriek tomu ale potrebujete
mať vyhradený čas, ktorý bude mať pre
vás zvláštny význam.

A co třeba když pracuješ až do soboty...

Neděle (soubor textů)

Převzato z Katecheze (<https://katecheze.evangnet.cz>)

Jdeš potom vždycky v neděli do kostela?

Ano. Veď keď niečo máš ako samozrejme, rozhoduješ sa pôjdem - nepôjdem.

Ale keď nemôžeš vždycky, viac si vážiš, keď máš možnosť ísť.

Autor: Skála, Jan

Autor: Keřkovský, Jan

Autor: Ferjenčiková, Olga

Rok vzniku: 2005

- [Desatero](#)
- [Duch svatý](#)
- [Společnost](#)
- [Podklad pro tematický program](#)
- [Úvaha pro biblický program](#)
- [Dorost](#)
- [Konfirmace](#)
- [Mládež](#)
- [15 minut](#)
- [30 minut](#)
- [60 minut](#)
- [Na počtu nezáleží](#)

Odkaz na zdroj: <https://katecheze.evangnet.cz/programy/nedele-soubor-textu>